

Predikan wid contraktsprosten, kyrkoherden i Wallerstad och Järstad, doctor...

Bring, Johan Christoffer,

8 Ea

National Library
of Sweden

Äktpred.
För 1900.

Predikan

wid

Contraktspösten, Kyrkoherden i Wallerstad och Järstad,

Doctor Johan Fredrik Johanssons

jordfästning

i Wallerstads kyrka

den 16 Mars 1871

af

E. G. Bring.

(Tryckt på de försändes begäran).

Linköping,
C. F. Ribberstad,
1871.

Wieder

Dr. Johann Baptist Schott

Barmhertige Gud, käre himmelske Fader! Du, som är lifwets och dödens Herre och efter Din alsmåttiga wisdoms råd sänder ut ibland oss både lifwets och dödens budskap och dermed låter oss förnimma, huru Din hand förmår både att gifwa och att taga! Vår oss genom Din anda att och i stilla barnatro och barnalhdnad se uppå Din fadershand, ehwad Du gifwer eller tager. Och, såsom Du nu från oss bortfallat din tjenare, som Du satt att vara herde och lärare i dessa församlingar, o så gif, att wi äfwen i denna tuktan måtte midt under sorgens mörker se och igenkänna Din faderliga kärlek. Gif färskildt åt denna sorgens högtidsstund Din nådiga och måttiga wälsignelse, så att wi härunder måtte få erfara, huru Ditt hus och tempel öfwerstyggas oss med Din frid, och huru det gifwer sorgsna hjertan ro, när de nedlägga sina bördor wid Ditt altare, Herre Zebaoth! Du, som i rikt mått genom den tjenare, som Du nu kallat till hwila, här låtit Ditt wittnesbörd i anda och kraft frambaras, låt jennwål det wittnesbörd, som hans död har att oss förkunna, få måttigt ljuda i våra hjertan och samweten. Vår oss förstå detta wittnesbörd, betänka det med alwar och anamma och behålla det så, att denna sista gång, då flockorna kallat oss att följa läraren, den förr så ljusligt talande, men nu för alltid tystnade, till templet, denna sista gång, då wi, fast i en helt annan mening än tillförene, här samlats omkring honom, icke måtte warda af oss förspild, utan få lemna qwar en sannskyldig och blifwande frukt i våra själar. Det gif för Din barmhertighets skull, Du trofaste Gud och Fader vår etc.

Den underwisning och uppbyggelse, som denna andaktsstund bör skänka oss, wilja wi med Guds nåd söka hemta ur de ljusliga, wälbekanta böneord, som wi läsa i 6:te versen af Konung Dawids 31 psalm, och hwilka ord så lyda:

Uti dina händer befaller jag min anda; Du hafwer mig förlöst, Herre, Du trofaste Gud!

De heliga ord, som wi nu återkallat för vår erinring, woro ursprungligen, såsom wi hörde, gamla testamentets konungslige sångares, af hwars mun wi hafwa så många andra dyrbara böneord i Skriften åt oss förwarade. Men desamma anförda orden hafwa febermera blifwit en annan, en ännu högre konungs, nemligen Hans, som Dawid i andanom kallade Herra. Det war ju nemligen just desfa ord ur den 31 psalmen, hwilka den döende Frälsaren uttalade såsom sina sista. Från den stunden hafwa tusendtals i syndens och dödens nöd stadda menniskor, med trons blick wänd mot Jesu kors, genom desfa Hans sista ord stärkt och hugswalat sina hjertan. De räddas nu oss, mine åhörare, i en allwarlig stund. Så låtom oss då med Jesu hjelp betänka, huru denna forgestund manar oss att tillse, att wi rätt må göra de orden till våra egna!

Min anda jag befaller Dig. Min Gud, min Gud! wil ej från mig, haf mig i dina händer. För din Sons döb hjelp mig af nöd. Jag mig nu till dig wänder. Amen.

I.

Uti dina händer befaller jag min anda: utropade Dawid, under det han på flykten för Saul dolde sig bland bergsklipporna och så godt som i hwarje ögonblick såg döden hotande för sina ögon. Och huru mäktig den tro war, som uttalade sig i detta bönerop, wisade sig bäst deraf, att, så snart den fromme bedjaren blott anbefallt sin anda i Herrans hand, så war han redan så wiß om bönhörelse, att han genast kunde prisa Herran för undsängen räddning och med samma trygghet, som om räddningen redan warit wunnen, betyga: **du hafwer**

mig förlöst, Herre, du trofaste Gud! Att på detta sätt kunna bedja, bekänna och prisa, det måste wisserligen, redan det, wara stort och härligt. Men ännu oändligen större blifwa dock Dawids böneord, när den för verdens synder lidande och döende Frälsaren i försoningswerkets högsta ögonblick tager dem på sina läppar. Dawid uttalade sin bön för att undkomma döden; men Jesus Kristus beder såsom den, hwilken midt i döden wet sig wara dödens öfwerwinnare och derföre segrande går genom sjelfwa döden till lifwet, till lifwet i härligheten på den himmelfste Fadrens högra hand. Wilja och kunna alltså wi, mine åhörare, i tron på den för oss döde och uppståndne Frälsaren, göra Psalmistens ord till våra, så få de oss för oss en helt ny och djupare betydelse mot den, som de hade i Dawids mun. Den gudomliga trofasthet, på hwilken wi hafwa att se, och wid hwilken wi hafwa att stödja oss, när wi säga: Herre, du trofaste Gud, är först och sist den trofasthet, som bewisat sig i Christo genom uppfyllelsen af de stora löfthena om hela verdens och hwarenda enskilt syndares återlösning. Och de händer, i hwilka wi få anbefalla vår ande, de äro i aldra egentligaste mening frälsarehänder, de äro händer, som frälsa och förlossa, icke allenast från den ena och den andra enskilda nöden, utan från det, som är roten och sammanfattningen af all nöd, från synden och döden och all helwetets makt. Och till att nu i denna systning, hwar för sig, med helt alwar ropa: uti dina händer befaller jag min anda. **Du hafwer mig förlöst, Herre, du trofaste Gud!** dertill wäckas och manas wi på ett utomordentligen kraftigt sätt af denna stund. Den dyre och wärdade man, hwilken wi nu bewisa den sista kärlekstjensten och som här i lifwet war satt till en föresyn för så många, se, han har ännu i döden genom sitt exempel och genom det, som af Herrans sckickelse honom wedersfors, mycket att lära oss. Os höfwes wisserligen icke att upphäfwä oss till hjertans ransakare och domare, utan den domen öf-

werlemlia wi åt Honom, som allena rätt dömer. Men på Hans nåd och till Hans pris wåga wi dock i denna stund uttala den ödmjuka och wisfa förhoppning, att den man, hvars stofthydda wi nu beledsaga till des sista hwilorum, hade, redan långt innan döden nalkades honom, i tron befallt sin anda i sin Frälsares händer. Och till att allt beständare och allt innerligare fästa hans blick på dessa barmhertiga och trofasta händer, dertill woro Herrans sista skickelser med honom på ett särdeles märkligt sätt egnade. Under de sista åren blef han på mer än en wäg införd i en sträng pröfningens skola. Men just i denna skola bewisade Herren så förunderligt sin trofasthet mot sin tjenare — den trofasthet, i hwilken Han wille låta sig wårda om sin tjenares själ ganska hjerteliga. Den ena gästwan efter den andra syntes Herren wilja beröfwa honom. Mer och mer tillslöts hans öga för den yttre werlden. Och äfwen i den inre werlden blef det under den sista sjukdomens dagar mången gång för honom dunkelt. Men just dermed löstes och för anden af den färlösande handen det ena bandet efter det andra. Huru dunkelt det derför än blef både inom och utom honom, så war det dock ett, som han ännu i det sista kunde se. Han kunde se på nåden. Han kunde se, att det är ett fast ord och i alla måtto wäl wärddt, att man det anammar, att Christus Jesus är kommen i werlden till att frälssa syndare. Och sammalunda war det och ett, som han på ett märkligt sätt allt djupare kom att känna, nemligen sig sjelf såsom den förnämligaste bland syndare, sin egen andes fattigdom, sitt på all berömmelse utblottade tillstånd, hwilket manade honom att hwila wid den ewiga barmhertigheten allena. Och derföre blef honom och Herren trofast in i döden. Ehuru det swåra lekamliga lidande, hwaraf han hemföcktes, war af den art, att det hotade med wåldsamma strider, så undanböjdes dock des, och alltsammans fogades i rätta stunden så, att den sista förlofningen kom stilla, stilla i Herrans

frid. O, mine åhörare, skulle wi nu ej märka, att när Herren i denna stund ställer oss bilden af den pröfwade och bortgångne läraren och af hans erfarenheter för ögonen, så har Han dermed ett mäktigt, ett alwarligt, ett närgående ord att säga hwar och en ibland oss? Å ena sidan gifwer Han oss ju genom denna bild en påminnelse, som hwarje andetag borde hos oss infärpa, men som wi dock äro så benägna att oupphörigen åter och åter förgäta, nemligen påminnelsen derom, att den kroppsliga hydda, i hwilken nu vår ande dwäljes och på hwars styrka wi så ofta trotsa, dock när som helst, och kanske redan i denna stund, kan hemligen täras af den mask, som snart, långt förr än wi annat det, skall göra slut på vår jordiska arbetsdag och med det samma helt göra slut på allt hwad timliga stödb heter, wid hwilka wi varit fästade och med hwilka wi hittills oss uppehållit. Men å andra sidan gifwes oss också, genom hwad wi i dag få skåda, en förnyad erinran derom, att under det hwarje jordisk hydda ramlar och hwarje timligt skydd och stödb brister sönder och faller i grus, så finnes det dock en, men också blott en tillflykt qwar, som icke swiker, nemligen den tillflykten, som för vår ande är i Jesu namni öppnad i den himmelske Fadrens händer.

Har du då för din del verkligen begagnat denna tillflykt? Har du verkligen och på fullt alwar lemnat din ande i Herrans, den ewigt barmhertiges, händer till att der förwaras för dödb och dom? Si denna är alltså den fråga, den skarpa samwetsfråga, som denna stund ställer till hwar och en bland oss, mine åhörare. Må wi icke låta den frågan lösligt halka oss förbi, utan må wi hålla den fast och stilla ställa oss inför dess pröfwande åsyn. Det är icke något, som när som helst går af sig sjelf, att lemna sin ande i Guds händer. Det är icke något, som man kan uppskjuta och låta bero, till dess utwärtens nödb eller dödb kommer på, och som då skulle kunna blifwa gjordt genom en enda suck eller ett enda ropande allenast. Och sålun-

da få icke heller wi inbilla oss, att vår ande redan är i Guds hand endast derföre, att wi tilläfwentyras en eller annan gång i ängslans stunder kallat på Hans hjelp. Nej! Din själ lemnar du icke och kan du icke lemna i Herrans räddande hand, om du icke med detsamma lemnar dig själf med allt hwad du är och har, med hela din wilja och alla dina krafter till att helgas, styras och regeras af Herrens tuktande, omskapande och renande händer. Till Herrans hand kan ingen nöd drifwa dig, om du icke först och främst will lära känna och fått lära känna den andeliga nöden, syndanöden, såsom en nöd öfwer all nöd, och om du icke från den nöden sökt och söker frälsningen i Christo. Med Herrens trofasthet kan du icke blifwa eller wara rätteligen bekant, och derutaf kan du icke hafwa någon sannskyldig tröst, utan blott en inbillad, så länge du icke kommit till att först och främst taga Herrens trofasthet i anspråk för fullbordandet just på dig af nådelöftena om syndernas förlåtelse i Jesu namn. Hafwa då dessa löften ännu fått något värde för dig? Är det verkliga i dem, du söker ditt hjertas och ditt samvetes ro? Och har Herren verkligen fått med sin nåd, sin syndaförlåtande nåd, förlossa dig, förlossa dig från syndens, från werldstråldomens, från werldsäfärlighetens, från själfwisshetens mångahanda bebrägliga hand och bojer? Kan på grund af en sådan erfarenhet af Herrens frälsande och förlossande nåd du nu och verkliga med lugn se döden till mötes och med din sista, din hastigt annalkande sista stund för ögonen stilla befalla din anda i Guds händer? Nej, käre, det torde wäl hända, att, om du redligt ställer dessa frågor till dig själf, du då måste finna, att du hittills icke befallt din anda i Herrans hand, utan att du långt mera flytt ifrån Honom, än till Honom, ja att du sökt din själs ro i något helt annat, än i det, som Honom tillhör. Men är det så med dig, förqwäf då icke — ware detta dig sagdt såsom den sista helsningen från den bortgångne läraren — förqwäf då icke det bekymmer öf-

wer din själs ställning, som i denna stund will wakna upp inom dig, utan gif ordets bestraffning helt rätt och war sedan förwissad, att, så sannt som du detta gör, så sannt är ock det tröstefulla löftet om Herrens trofasthet, om Hans trofasthet äfwen när wi varit trolösa, ett ord just till dig. Fly då till detta löfte med ditt bekymmer, och lemna dig åt wården af Herrens trofasta hand, genom att lemna dig åt Hans andas inflytelser medelst ett redligt nngänge med Honom i ordet och i bönen. Då skall du få förnimma, huru trofast och kärleksfullt Han skall sköta dig, sköta din själ, huru Han skall, trots all din swaghet och skröplighet, weta att på så förunderliga, just efter ditt behof aspåsade wägar förlossa dig, göra dig lös ifrån det ena bandet efter det andra, hwaraf din ande varit bunden, och så skall ock ditt öga allt mer och mer öppnas för den ewiga härlighet, som Herren har förwarad åt de sina, och i hoppet derupå skall du, när din dödsstund kommer, kunna icke blott med undergifwenhet, utan med fröjd i din korsfäste Frälsares namn besfalla din anda i Guds händer.

II.

Men det är icke blott åtankan af den bortgångne lärarens person och af Herrans sskickelser med honom, hwarigenom Herren i dag har ett wäckelsens, undervisningens och tröstens ord att säga oss. Utan Han har ock ett sådant ord att lägga på våra hjertan, genom åtankan af hwad wi genom den hemkallades bortgång förlorat för den framtid, som wi gå till mötes. Se, när Herren afbröt den nu till hwilan ingångne tjenarens arbetsdag, så blef dermed en werksamhet afbruten, på hwilken mångas wäl berodde, och från hwilken icke ringa wälsignelse utgick äfwen utom des närmaste område. Och i det wi nu ur denna synpunkt se tillbaka på den bortgångne wännens lyftade bana, så stå wi der såsom förjande, stå der såsom de der mycket förlorat. Djupast och smärtsammast kännes förlusten i

sjelfwa det älsfliga herdatjäll, hwars medelpunkt den bortgångne
 war, och der han med maka och barn rönt så mycken frid och
 hugnad. Men förlusten kännes ock stor och smärtsam i många
 wänners och embetsbröders hjertan, i hwilkas krets han stod
 såsom en af desz bästa stöd och prydnader. Och ändtligen är
 förlusten stor för de församlingar, hwilka nu wid sin lärares
 öppnade graf helt wißt hwarken wilja eller kunna wägra ho-
 nom det wittnesbördet, att han ibland dem, så långt hans kraf-
 ter det medgäfwö, ja äfwen utöfwer de på sista tiden swigtan-
 de kroppskrasternas mått, troget och oförtrutet skötte Christi
 hjord. Ja, alla stå wi här i dag såsom förjande; och i kän-
 slan af den gemensamma sorgen måste då ock den frågan bryta
 sig fram ur allas wåra hjertan: huru här finna den rätta trö-
 sten? Huru finna ersättning för hwad wi förlorat? Men äf-
 wen på denna fråga swarar oß nu Herren, i det Han räcker
 oß wår korsfäste Frälsares sista böneord, på det wi må göra
 dem till wåra egna. **Uti dina händer befaller jag min an-
 da; Du hafwer mig förlöst, Herre, du trosfaste Gud!** Så
 gäller det att wi, hwar för sig, äfwen med asseende på den sorg
 och smärta, som wi nu omtala, lära oß att bedja och bekänna.
 Den rätta, säkra läkedom, äfwen för de öfwer timliga förluster för-
 jande hjertans sår, finnes allenast i den frälsande Herrens tro-
 fasta hand. O, skulle wi ej gerna söka läkedom der? Skulle
 wi ej känna den ljusliga, stärkande makt, som ligger blott der-
 uti att af hela hjertat kunna säga: **du trosfaste Gud?** Hwilken
 sorg, hwilken framtidsbäfwan skulle ej fly för den wißheten, att
 det är den **trofaste**, som räcker oß äfwen sorgens kall att dricka?
 Så låtom oß då i sorgens stund stilla wända wår blick till den
 ewigt trosfaste, till Honom, som bewisat sin trosfasta omsorg
 icke minst derigenom, att Han just för de förjande, för de
 wärnlösa, för enkor och faderlösa och andra smärtans barn skänkt
 i ordet en särskilt ymnighet af härliga löften. Låta wi wåra
 hjertan uppfyllas af desza löften, så kommer genom dem läke-

domen, och wi få se och känna, huru trygg framtiden med alla sina bekymmer ligger i Herrans hand; och i Herrans hand kommer då ock vår från lördorna frigjorda ande att loffsäga kunna bekänna: från all otidig ängslans smärta hafwer du mig förlöst, Herre, du trofaste Gud! Men, det som nu på detta sätt gäller för hvarje enskilt försjande, det samma gäller ock, såsom wi nämnde, för hela Herrans församling. Det är i sanning ingen ringa förlust, som en församling lider, när hon förlorar en trogen lärare. Det är ingen ringa framtidsfråga, som uppstår, när fråga blifwer derom, huru en sådan lärare skall ersättas. Icke få bland eder, käre åhörare, torde de wara, som föga aktat på den tid, i hwilken I sökte warit genom det sanningens rena ord, som Herren af den bortgångne läraren låtit ibland eder förkunna. Mätte då hans död nu få förmå eder att med bekymmer tänka tillbaka på de många förspilda nådestillfällena och på angelägenheten deraf, att Herren i sin långmodighet mätte sända eder en ny, trogen herde till att ingå i den bortgångnes arbete, samt att I mätten få nåd att bättre begagna de nya nådestillfällen, hwilka samedelst eder beredas. Den, som i en sådan stund som denna icke känner det såsom en hjerteangelägenhet, att ordets rena säd, som blifwit utfädd i församlingen, hädanefter mätte få weya och blifwa rätteligen wärdad och ytterligare utfädd af trogna händer — den tager i sanning icke och betänker icke lärarens död så, som han efter Herrans wilja och mening borde det. Mätte då detta hjertebekymmer blifwa wäckt hos många! Men de, hos hwilka det waknat och waknar, må de ock känna, huru ljusligt och tröstefullt det är, att de sköna böneord, som wi i dag betraktat, äro gifna icke blott åt den enskilda själen, utan jemwäl åt församlingen. Ät den öfwer en trogen själasörjares bortgång försjande församlingen är det gifwet — o, mätte wi höra och icke förgäta det — att äfwen med affeende på denna sorg få befalla sin anda i Herrans, i den store, allsmäktige, allbarmher-

tige själasörjarens händer. Ut församlingen är det först och sist gifwet att kunna få ställa sig wid foten af Jesu Christi kors och med trons blick på den korsfäste försonaren betyga och bekänna: **Du hafwer mig förlöst, Herre, du trofaste Gud.** Och kan och får församlingen göra denna saliga bekännelse till sin, så kan och får hon ock, på grund af den en gång för alla på korset skeddä förlofningen, fast lita derpå, att Herrens trofasthet icke skall låta det hos henne begynta goda werket förstöras, och att hennes bön derom, att ordets utsädda säd måtte blifwa bewarad, och att Herren alltjemnut måtte sända trogna arbetare i sin säd, icke skall blifwa ohörd. Till en sådan bön manens I nu, dyre åhörare. Till en sådan bön skulle den bortgångne läraren, om han nu kunde träda fram ibland eder, sjelf aldä innerligast wilja eder förmana. O, så sen dä till, att särskildt den nu närmast förestående tiden måtte bland eder blifwa en alwarlig bönetid, en tid af bön för församlingen, bön om ordets tillväxt och wärd, bön för läroembetet, bön om en trogen herde. Den sak, som I så läggen ned i Herrans trofasta hand, den skall Han ock weta att, om äfwen annorlunda än I wäntat det, till edrä sjäalars bästa leda och bestyra.

Wi tacke Dig, käre barmhertige Gud och Fader, för all god gäfwä, som Du genom Din nu hemkallade tjenare åt oss skänkt, för allt godt werk, som Du genom hans tjenst låtit utföra, för hwarje lifsens ord, som Du genom hans mun låtit oss förkunna. Wi tacke Dig ock för all barmhertighet och trofasthet, som Du mot honom sjelf bewisat, för all faderlig ledning, Du låtit honom wedersaras, för all råd, Du hållit honom tillhanda, och icke minst derved, att dä Du till slut tog honom helt affides ut ifrån werlden, Du dock sjelf blef honom nära med trösten och kraften af Ditt nådesord. Wi bedje Dig, att Du med din heliga anda måtte så styra och regera wära hjertan, att Dina nådesaffigter dermed, att Du från oss bortkallat denne din tjenare, måtte gå i fullbordan. War

med Din hugswalelse och frid när dem, som nu förlorat sitt bästa stöd på jorden, och blif Du sjelf, o Herre, deras fasta stöd och deras rika del. Välsigna och bewara desfa församlingar och låt inom dem Ditt rike mäktigt komma och slå rot och ymnigt tillwexa i många hjertan. Hjelp, att ordets heliga ljusastaka här alltid måtte brinna klar och drag många hjertan till desz ljus, att de deruti måtte se ljus och der finna lif och salighet. Ja, lys of alla med Ditt ljus genom denna werldens mörker och sköt och wårda of, efter Din faderliga trofasthet, så med Din anda och Ditt ord, att, ehwad än annars mände of förestå och ehwad Du än annars behagar of tillskicka, wi dock i lif och död, i tid och ewighet måtte få wara och förblifwa i Dina händer! Amen.

Personalier.

Enligt gammal christlig sed bör wid detta tillfälle, ehuru det blott kan se i största forthet, något meddelas angående den käre af lidnes lefnadslopp.

Johan Fredrik Johanson föddes den 26 Augusti 1810 i Ekeshö landsförsamling. Föräldrarna woro hemmansbrukaren Johannes Hansson och dennes hustru Märtha Johansdotter. Ehuru, så som det syntes, genom födelsen bestämd till landtbrukarens yrke, röjdes dock snart hos den uppwexande ynglingen sådana anlag, som anwifade honom en annan lefnadsbona. Han insattes dertför i Ekeshö lärdomsskola, och sedan han genomgått denna samt Linköpings gymnasium, blef han redan wid 18 års ålder, höstterminen 1828, student wid Upsala universitet. I saknad af tillgångar och af understöd från föräldrahemmet fick han, i likhet med så många andra ynglingar, som i vårt land utbildats till utmärkte män i wetenskapens, statens och kyrkans tjenst, den af ingen afundade, men dock mer, än mången annan, afundswärda lotten att tidigt nödgas genomgå fattigdomens pröfningar och till karakter och sinne blifwa stälsatt genom behöfwet att med egen omtanka förja för sitt uppehälle. Och han blef ett bland de många, sköna bewisen derpå, att Herren icke lemnar den redlige arbetaren hjälplös, utan att Han har en förunderlig rikedom på utvägar att med sin hand undanröjja de hinder, som fattigdomen ofta tyckes uppreja i deras wäg, hwilka Han kallat till sina tjenare. Med stor kraft fortgingo den unge Johanssons studier, och

den 16 Juni 1836 blef han promoverad till phil. magister. Det war företrädeswis åt de gamla språkens studium, som han då egnat sin håg, och detta studium hade han bedrifwit med den utmärkta framgång, att universitetet enskade införliswa honom med sin lärare-corps; och han förordnades alltså till docent i grekiska litteraturen d. 5 December 1837. I denna egenkap tjenstgjorde han i sju år och war under tiden en gång uppförd på förslag till en academisk adjunctur. Då emellertid någon närmare utsigt till befordran på den academiska banan icke wisade sig, beslöt han att åt elementarläroverkens tjenst egnat sina krafter. Han sötte alltså och erhöll lectorat i grekiska och hebreiska språken wid Gefle gymnasium 1844 och förflyttades derifrån såsom lector i grekiska språket och nya testamentets exegetik till Linköping år 1847. Sälunda hade han fått återkomma till sitt kära födelsestift och fick såsom lärare wid dettas främsta läroverk och såsom lektor i stiftsthyrelsen der werka i 12 år. Denna tid omtalade han ofta såsom en den lyckligaste i sin lefnad. Med kärlek och stidlighet meddelande åt ungdomen kunskapens skatter möttes han och från alla håll af kärlek, förtroende och wälwilja. Det war jemwäl samtidigt med flyttningen till Linköping som han fullbordade den i Gefle knutna förbindelsen med sin nu esterleswande maka, Anna Natalia Bratt, hwilken, sedan hon i christlig kärlek med honom sammanleswat och i sjukdomens dagar med innerlig ömhet wårdat honom, nu tillika med fyra barn, två söner och två döttrar, förjer honom såsom den huldaste make och fader. Men icke blott för hans enskilda lif, utan också för hans offentliga lefnadsbana blef tiden för tjenstgöringen i Linköping en wändningspunkt. Det war nemligen der som hans hjerta och sinne allt bestämdare hänwändes till den prestlerliga werksamheten. Efter afslagd pastoralprof prestwigdes han den 20 November 1853 och fick snart, nemligen 1854, tillträda Elaka pastorat, hwars sista präbendepastor han kom att blifwa. Med stor kärlek och omsorg egnade han sig åt denna församlings wård; men ju kärare det prestlerliga embetet honom blef, desto djupare kände han och behofwet att wid tilltagande år så uteslutande hängifwa sig åt detta embete. Han sötte till följe häraf Wallerstads och Zärstads pastorat, och kallad af församlingarnas röster hitflyttade han från Linköping år 1859. Hurudan hans werksamhet här varit, weta wi alla. Äfwen bland våra esterleswande skall hans minne leswa i wälsignelse.

Af embetsbröders och förnämns förtroende och af sin konungs nåd fick den nu afsidne röna flera wedermålen. Twenne särskilda gånger kallades han till revisor af stats-, banco- och riksgäldswerken. Öfwer folkskolelärare-seminarium i Linköping war han under tio år inspector; och af hans derunder wunna samt äfwen annars ådaga-lagda bekantkap med och kärlek för folkskolans wigtiga angelägenheter blef en följd att han ifrån 1861 under flera år war tillförordnad folkskoleinspektör inom en widsträckt afdelning af detta stift. Till inspector öfwer Steninge elementarläroverk förordnades han 1859 och

tjenstgjorde i denna egenkap under twenne år. Utänämnd till prost öfwer egna församlingar 1859, förordnades han sistlidet år till kontraktsprost öfwer detta Gullbergs och Bobergs kontrakt. Nordstjerneorden fick han af konungen emottaga 1866, och wid Lunds universitetets högtidliga jubelfest 1868 war han en af de två medlemmar af detta siifts presterkap, hwilka, begge närwarande, utmärktes med den theologiska doctorswärdigheten.

Rasta wi nu än en gång en blick tillbaka på den älsfliga bilden af den man, hvars lejnadsbana wi öfwerfådat, så är wisserligen icke här stället att af denna bild gifwa någon fullständigare skildring. Men grunddragen hos densamma falla öf genast i ögonen. För hwar och en, som kom doctor Johanson nära, blef det genast uppenbart, att han redan af naturen war utrustad med mer än wanligt rika gåfwor, med ett fint och öppet sinne för allt skönt och ädelt, framförallt med sinne för språkets skönhet samt en sällsynt lätt-
het att i wäktaliga ord uttrycka sina tankar. Men hos honom fick det ej stanna wid de naturliga gåfwortha, utan dessa gåfwor upptogos och helgades i Christi andas tjenst. Han war således icke blott en de rika gåfworthas, utan han war ock en den warma, christliga nitälskans man. Men hans nitälskan war mindre den öfwerwäldigande kraftens, än den stilla, milda kärlekens. Från allt andeligt partiwäsende war och blef han fri. Hans werksamhet såsom predikant och själasörjare bar icke färgen af någon förfärligt stola eller rigtning, utan det för honom wigtiga låg fastmer egentligen deruti, att han, utan misflännande af de fria, andliga lifsrörelsernas betydelse och utan skugggräns för deras yttringar, dock i allt strängt wille tillwarataga och noggrant fasthålla den kyrkliga bekännelsen och den kyrkliga ordningen. Med denna fasta kyrkliga hållning förenade han en outtröttlig arbetsamhet. Dupphörligen sysselsatt med sitt embetes wärf kunde han dock aldrig bortlägga kärleken till bokliga sysselsättningar. Med de theologiska studierna förenade han alltjemt studiet af sina gamla greker, och inom området af detta sistnämnda studium war han ännu under de sista tiderna såsom författare werksam. Slutligen må wi såsom något för hans älsfliga personlighet utmärkande icke heller förgäta, att, liksom han war den ihärdige arbetaren, så war han ock, oaktadt den weka känslighet, som låg i hans naturliga lynne, dock det stilla, bömjuka tålmodets man. Denna egenkap fick han särskilt tillfälle att utveckla under de sednaste åren. För något öfwer sju år sedan började den ögonsjukdom, som hotade att afbryta hans werksamhet, och detta så mycket mera, som denna sjukdom under fortgången wisade sig stå i sammanhang med en stor allmän kroppslig swaghet. Att Herren, då Han pålade sin tjenare detta kors, med detsamma förde honom in i swära inre strider, är lätt att inse. Men han förstod Herrens mening, böjde sig under Hans hand och hördes aldrig knota. För mången skulle en sådan hemsökelse som denna warit en fullgiltig anledning att upphöra med arbetet. Men så fattade icke denne arbetare sin ställning. Han fort-

fatte twärtom alldeles såsom tillförene med sin werksamhet, så länge någon möjlighet för honom återstod att hålla sig uppe. Den fjerde sifflidne September, tolfte Söndagen efter Trinitatis, höll han i denna kyrka sin sista predikan. Det ämne, han då behandlade, war betydfullt. Han talade om "Jesús Kristus, såsom den rätte hjälparen i nöden: i syndanöden, i fattigdomens, i sjukdomens, i dödsens nöd". Få dagar derefter neblades han sjelf på den sjukbädd, som blef hans dödsläger. Swära plågor hade han der att genomgå. Men tålmodet öfvergaf honom icke. Att hans krafter aldrig mera skulle återwinnas, tycktes snart nog wisa sig. Dock war icke allt hopp ute, att en kommande sommar skulle kunna skänka någon hjälp. Men Herren hade annorlunda beslutat. Hans trötte tjenare skulle icke mera se någon sommar på jorden, utan, medan winterkylan här ännu warade, skulle hans för jordens härlighet tillslutna öga öppnas i huset af ewighetens sommar. Det sista budet om den snart stundande förlofningen träffade honom Söndagen den 26 siffl. Februari, och Torsdagen den 4 dennes klockan 1 på morgonen affomnade han stilla, 60 år, 6 månader och 6 dagar gammal.

Wi säga honom nu vårt hjertliga farwål och vårt warma tack för allt hwad han för oss warit. Frid öfwer hans hwilorum, och wälsignelse öfwer hans minne!

Ja, far i frid, du fridens man!
 Farwål, du trogne Jonathan.
 Gå i din Herras glädje in
 Och nådens lön i Honom finn.

Om aftenen är pust och gråt,
 Då wänner stola stillas åt.
 Men Gud en bättre morgon ger,
 Då ingen gråt skall wara mer.

Amen.